

RĂBUFNIRE

Traiu într-un mediu volatil
Naște-n mine freamătul subtil
Al nesiguranței ce-nconjoară
Crezul meu de odinioară.

Realitatea brusc se schimbă,
Și dorința-n suflet iar se plimbă
Prăbușindu-se grindă cu grindă,
Fiindcă n-am ajuns în a gândirii tindă.

Natura ține cu exacerbare,
Să dovedească asupritoare
Cum constrânge ce-i deja prea limitat
Sinele, de înțelegere și explicație tentat.

Să mă prefac că nu aud,
Cum idei apăsătoare răbufnesc
Și nervi de fier se răzvrătesc?

Noaptea, din profundă contemplare,
Mă afund în consternare
Și sper că e o întâmplare
Că nu am găsit nicio cărare,
O cărare de salvare din propria indignare.

OBSESII

Pandemia reprezintă pentru mine,
O simplă introducere în sine.
De-ar fi constrângere sau o salvare,
Simt că-i cea mai gravă eroare
Să nu dau timpului valoare.

În fluxul de idei cursiv
Pătrunde gândul obsesiv:
Cum sunt toți și cum sunt toate,
Când mi-e clar, chiar peste poate,
Că din minte sunt luate.

Din reflex încerc să zbor,
Lăsând timpul în decor.
Țin rațiunea priponită,
Să revăd plăcerea izgonită,
Din imaginație plăsmuită.

Noaptea vine și se-ntâmplă iar,
Să fiu furat de-un vis neclar.
Întrezăresc de ce ar fi în zadar,
Să mă declar cu totul contrar.

Gâtul prea uscat îmi cere apă,
În timp ce-n inimă îmi sapă
Un singur gând, o mare groapă:
Am sau nu dreptul să fiu,
Stând tot singur în pustiu?

În oglinda un pic crăpată
Îmi văd imaginea distorsionată
La fel cum spiritul de mult lovit,
De oameni tot mai ispășit,
Denaturează și subînțelege
Percepții pe care le vede lege.

Într-o lume plină de rigiditate,
Unde interioritatea-i raritate
Și cuvântul transmite falsitate,
Rezonez cu gândul dezolant:
Doar eu sunt și restul mi-e neclar.

Tresar și mă trezesc deodată,
Iar lumina dimineții încărcată
Mă-ndeamnă să încep încă odată
O zi grandioasă în care,
Mergând pe stradă mi se pare
Că sunt singur în propria-mi cărare.